

عنوان مقاله:

روابط تجاری ایران و چین با تأکید بر نقش خلیج فارس در قرون نخستین اسلامی

محل انتشار:

پژوهشنامه مطالعات راهبردی در علوم انسانی و اسلامی، دوره ۵، شماره ۶۳ (سال: ۱۴۰۳)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده‌گان:

لیلا نریمان فرد - دانشجوی دکتری تاریخ اسلام، دانشکاه آزاد اسلامی واحد محلات، محلات، ایران (نویسنده مسئول)

امیرتیمور رفیعی - دکترای تاریخ ایران اسلامی و استادیار و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد محلات، ایران

ابراهیم اصلانی ملایری - دکترای تاریخ معاصر و استادیار و عضو هیئت علمی دانشگاه اراک، ایران

خلاصه مقاله:

کرانه های خلیج فارس از آغازین سال های دوره ساسانی شاهد حضور فرماتروایان مقندر و اقدامات ایشان بوده که با پی ریخت شهرها و توسعه بخشیدن مراکر جمعیتی در سواحل و کناره های خلیج فارس حاکمیت خویش را بر آن نواحی تثبیت کردند و سدی دفاعی در برابر دست اندازی مهاجمان فراهم آوردند. با ساخت شهرها که سبب افزایش جمعیت منطقه و رونق این منطقه گشت، تجارت نیز توسعه یافت. بعد از آغاز فتوحات مسلمانان در این ناحیه، مسلمانان در حرکت به سمت شرق، دنباله روی ایده های ساسانیان بودند در دوره بنی امیه، خلافت به شام و مناطق ساحلی دریای مدیترانه منتقل شد و حکام بنی امیه توجه چندانی به رشد و رونق خلیج فارس و بنادر آن نشان ندادند؛ در نتیجه این نواحی مهم، در وضیعتی ثباتی و نامنی های قیام ضداموی نمی توانستند از رشد و رونق اقتصادی برخوردار شوند. به دلیل موقعیت استراتژیک خلیج فارس، تجارت و داد و ستد کالاهای مختلف در جریان دو سویه، بین سرزمین های مختلف و سرزمین های اسلامی صورت گرفت که این امر ایجاد ارتباط با سرزمین های و اقوام مختلف در پهنه اقیانوس هند، از سواحل شرقی آفریقا، تا سواحل چین را فراهم نمود. از جمله مناطقی که روابط نزدیک تجاری با ایران داشت از جمله امنیت راه ها بود که توسط بازرگانان و حاکمان تأمین می شد؛ همچنین تاثیرات متقابل داد و ستد اقوام در حوزه های فرهنگی سبب گسترش زبان فارسی و همچنین رواج دین اسلام در چین گشت.

کلمات کلیدی:

خلیج فارس، تجارت، چین، صادرات و واردات، پیامدها.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2033038>

